

Prvé svěcení chrámu Krista Spasitele v Moskvě

Církev a současnost

Molotov, Kaganovič a všichni ti další skvělí komunisté a plejády neso- vých vráhů dožívají v po- klidu a hojnosti snad do- konce s osobní stáží své zločinné životy. Aniž by projevili zrno lítosti. Kdy konečně se v Rusku ob- jeví Simon Wiesenthal.VH.

Je pro nás velikou ctí, že jste nás pozval na tuto velkolepou slavnost, jež reprezentuje duchovní plnost ruské pravoslavné církve - na svěcení obnoveného "nižního" chrámu Krista Spasitele. Pozvání jsme s radostí a díky přijali ve vědomí, že se můžeme zúčastnit nejenom duchovní veliké události, ale i aktu nápravy křivd z minulosti. Náhle tohoto chrámu nás dojmá k slzám. Děkujeme Trojedinému Bohu za jeho velké milosti udělené své Církvi.

Svého času dal Bůh statečnému Rusku slavné vítězství nad agresí napoleonských vojsk, která vpadla na území ruského impéria. Tehdy dnem i nocí věřící lidé vznášeli modlitby za zachování svatyní před znesvěcením a pobořením. Vojáci hrdinně hájili ruský pravoslavný lid a jeho svatyně. Nepřátelci byli nakonec nuceni s hanbou ustoupit.

Na památku tohoto vítězství byl v Moskvě postaven chrám Krista Spasitele, který byl za stalinské éry stržen a zcela zničen.

Tisíce věřících lidí když procházelo kolem míst, kde chrám dříve stával se křížovali a prosili tiše v duši: "Pane pomoz nám a smiluj se nad námi". Dnes se můžeme spolu se všemi zbožnými ruskými věřícími radovat z obnovy této svatyně. Cítíme přítomnost milosti Boží a Septánie s díky slova žalmu: "Kdo je tak silný, veliký, jako Bůh? Ty jsi ten Bůh silný, jenž činíš divy". Zjistíte i svatí ruské země vzájemně spolu s námi své vroucí díky vzdání.

Při této příležitosti cítíme povinnost znovu poděkovat Vaší Svatosti za Vaše láskavé pozvání, abychom se mohli pomodlit na tomto svatém a historicky významném místě a poklonit se s úctou novému rozkvětu své mateřské církve. Bylo pro nás velkým povzbuzením, když jsme se v modlitbách spojili s Vaší Svatostí, archijereji, duchovními a věřícími lidem, který dokázal i přes velkou nepřítel zachovat svou věru.

"Hlas pravoslavi"

Na základě pozvání Jeho Svatosti patriarchy moskevského a celé Rusi Alexije II. se zúčastnila delegace naší církve ve dnech 18. - 21. 8. prvního svěcení tzv. "nižního" chrámu Krista Spasitele v Moskvě, který je zasvěcen svátku Proměnění Páně. Delegaci vedl Jeho Blaženstvo metropolita Dorotej, dalšími jejími členy byli Jeho Vysokopřevosvícenost arcibiskup Nikolaj, prot.doc.dr. Imrich Belejkanič, CSC. a prot. Michal Dandár, CSC., pražský okružní protopresbyter. Při svěcení se vладыka metropolita obrátil k Jeho Svatosti s následujícím pozdravem:

Vaše Svatosti, zůstává stále živou v naší paměti Vaše nedávná návštěva naší církve. Dnes se opět radujeme ze společných modliteb s Vámi. Při Vaší návštěvě u nás jste se mohl přesvědčit osobně o lásce a upřímné oddanosti našich duchovních i věřících svatému pravoslavi. Měl jste ale také možnost vidět na vlastní oči překážky a těžkosti, se kterými se potýkají každodenně naši biskupové, duchovní i věřící, když se zasa- zují o obhajobu domovského práva pravoslavné církve v českých zemích i na Slo- vensku.

Politici títí vězňi zemřelí?

ve vazbě.

/Dosud nepublikováno/.

- K o n e č n ý Štefan, nar.28.8.1913, velezrada, vyzvůdač- ství, zemřel na Tbc 27.3.1953, Leopoldov.
- L e d n i c k ý Štefan, nar.13.8.1904, velezrada, vyzvů- dačství, vřed na dvanáct.5.11.1953, Leopold.
- O t t e - H l e d i n a Ladislav, nar.8.4.1893, velezrada, na srdeční sklerosu 14.11.1953, Leopoldov.
- S a c h e r Rudolf, nar.14.6.1911, velezrada, na těžké ch- ronické otoky 8.1.1953 v Leopoldově.
- B e d n á r Benedikt, nar.27.3.1907, velezrada, zemřel na tvrdnutí jater 21.10.1954 v Leopoldově.
- S. v á r o v s k ý Stanislav, nar.28.3.1902, velezrada, na novotvar velkého střeva 24.6.1954, Leop.

U v n i t ř č í s l a :

Pokračování

1. JUDr.Petr K u ž v a r t, Vladimír K o d e š: Organi- zační řád ekologické společnosti - Úkoly a cíle.
2. Vladimír S t r u s k a: Sám sobě katem./Pich-Tůma/
3. Aleš N o v o t n ý: "...sedí ve vězení Dienstbier..."
4. Předsednictvo KPV ČR: O zločinech promlčených.....
5. Ozvěte se z koncentráků "L" a "C"-Ministerstvo vnit.

Předpokl.cena: 2,- Kč MČ 47263 Náklad!50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 3 č í 4 1

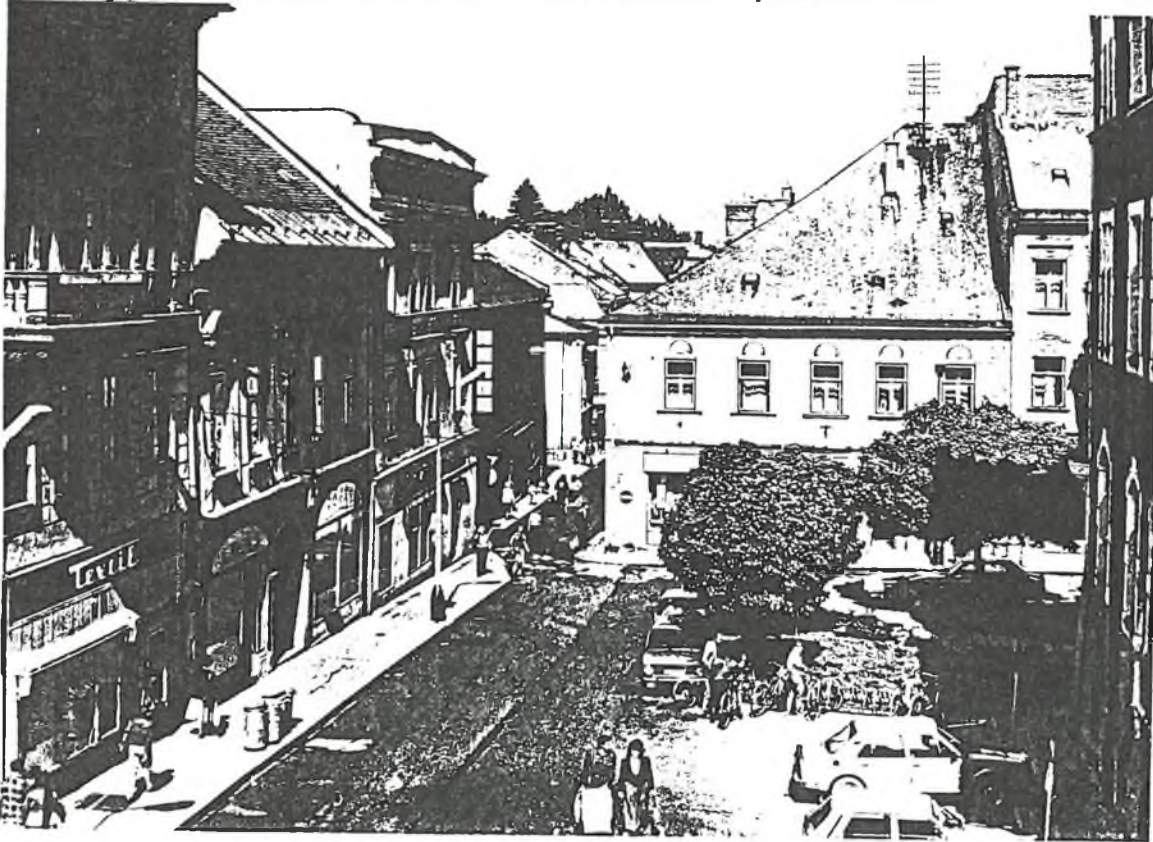
Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 Olšunperk rada:+Julius A.Varga

Uzávěrka! 6.10.1996

Kresba V. Jiráčka (Čtení o antice 1982—83)

"Malá Vídeň" jak bylo nazýváno město Šumperk za starého Rakouska se za 100 let nezměnilo, v tomto pohledu je patrný kypící život minulého století a socialistická sterilita vyprázdněného života v totalitní společnosti. VH.

Sám sobě katem

Počátkem ledna byl nalezen na půdě svého domu v Trutnově ve čtyřicátých a padesátých letech smutně proslulý a obávaný kapitán Stb Miroslav Pich - Tůma mrtvý. Spáchal sebevraždu oběšením. Ve své době proslul řadou fénových vražd na věznicích, výsledky prováděnými s největší brutalitou a svým fanatickým komunistickým vyznáním.

Původním povoláním byl krejčí. Jako mladý komсомолец odešel do SSSR. Tam absolvoval mezinárodní leninskou školu v Kušnatěnkově u Ufy a hlavně byl vycvičen v tzv. Kyjevské zpravodajské škole honorálně nazývané Vysoká škola partyzánská. Absolventi této školy byli vysíláni pod přímou kontrolou NKVD a byli úkolováni nikoliv na partyzánskou činnost proti Německu, ale na zpravodajskou aktivitu a podkopnou činnost v poválečném Československu. Ta spočívala ve vyvolávání konfliktů mezi domácími obyvatelstvem a Němci s tím, aby byli likvidováni odpůrci sovětského režimu. Ve štábu této školy zasedal Rudolf Slánský, instruktorem byl rovněž nechvalně známý Augustin Schramm. V kurzu byli další "výtečníci" jako Gogo-Bilý, Andrej Kepřt, R. Veliška, R. Peschl, R. Procházka a další.

Pich-Tůma byl později vysazen do prostoru českomoravské vysočiny a stal se komisařem partyzánského oddílu M. J. Husa.

Po válce se stal Pich-Tůma poslancem Národního shromáždění a současně byl pověřen Gottwaldem vybudovat tajnou zpravodajskou organizaci KSČ. Tento akt již ve svém zárodku porušoval exekutivní a legislativní právo republiky s vědomím jejího tehdejšího místopředsedy vlády Gottvalda! Tato organizace podléhala přímo R. Slánskému a ve skutečnosti se jednalo o tajnou agenturu SSSR, která měla připravovat a zajišťovat nastolení sovětské vlády. V sítech KGB se tak objevili převertovaní agenti Gestapa a SD včetně těch starých funkcionářů komunistické strany. Odpovědné můžeme jmenovat Vratislava Krutinu, Karla Švába, Vladimíra Kouckého, Karla Mesteka, Jindřicha Kotála a další. Rovněž zde působili jako agenti KGB lidé v minulosti zkompromitovaní spolupíci s nacisty jako Antonín Kavan, Milan Mouchka, Antonín Prechal, Jaroslav Klíma, Miroslav Růžek, Stanislav Frank-Tomeš a další. Rozmístěním těchto svých agentů kontrolovalo KGB 80% sekretariátu komunistické strany.

"Zpravodaj KPVS" č. 1/95

Zcela nezávisle na této síti byla ihned po válce vytvořena druhá síť a z iniciativy sovětských agentů v KSČ byly vytvořeny tzv. ZOB - Zemské odbory bezpečnosti. Cílem tohoto útvaru bylo vytvoření kontrolní bezpečnostní sítě v době, kdy nebylo ještě jisté, zda se podří KSČ zcela ovládnou aparát celého Ministerstva vnitra. Vedoucím ZOBu se nestal nikdo jiný než agent KGB Miroslav Pich-Tůma. U něho se vytvořila skupina tzv. ZOB 2, která verbovala agenty a zaprodance v ostatních politických stranách. Tito naverbovaní lidé byli přijati do KSČ a jejich stranické legitimace byla v trezoru R. Slánského. Byl to např. Jiří Hájek, gen. Svoboda a další. Hovoříme stále o době mezi rokem 1946 - 1948.

Po únoru 1948 pracuje Pich-Tůma u Stb, kde nakonec získává hodnost kapitána. Z prokázaných vražd je známé zavraždění ing. Petra Konečného, národního socialistického funkcionáře, kterého mělo Stb v podezření, že pracuje pro americkou tajnou službu. Po bestialních výsleších však dospěli k názoru, že to není pravda. Konečný však již byl v takovém špatném fyzickém stavu, že ho nemohli propustit a proto se rozhodli ho zlikvidovat. Svázali ho drátem do kůže a odvezli ho v kufru auta z Prahy k Bánské Bystrici a tam ho Pich-Tůma zastřelil dvěma ranami do týla.

Masaryk: "Zkrátka je nesmysl, že Jan Masaryk spáchal sebevraždu. Provedla to (tím, je míněna vražda ministra) likvidační skupina KSČ se sídlem v Pělcově ulici, tehdy pod vedením inop. Tůny."

Kromě těchto zraněných a soudně prokázaných vražd a akcí má na svědomí Pich-Tůma řadu dalších zločinů, které dnes nelze dokázat, protože svědci už nežijí. Ze zákonů uzavíral poměrně jediný zákon, zákon třídni nenávisti. Netušil a nechtěl vědět, že existují ještě daleko vyšší zákony. Netušil a rovněž nevěděl, že když ubíjí lidská těla, ubíjí tím zároveň i vlastní duši.

A tak bychom mohli říci k jeho konci: Psal psí smrt, jak žil tak skončil, v jeho stopě je lidská krev a popravit sám sebe, ale snad moudřejší je říci slovy básníka: "Já už uvěřel se vodní kniž, až nikdy, nikdy více - neutluhdi - necht' je mi milosrdný Bůh!"

Vladimír Štrouček

Druhá prokázaná vražda za spolupráci Pich-Tůny byla likvidace Fr. Novotného u Benešova. Dle podle Koldorovy a Pillerovy komise a zprávy utlouklí Pich-Tůma při výslechu zpravodajského důstojníka ing. Bedřicha Wiesnera. O Pich-Tůnovi říkali jeho vlastní soudruzi, že je "dobeře dobytý chlap, až na to, že koho udeřil, ten to většinou už nepřežil - a rány rozdával rád!" Známý je rovněž výslech partyzánsky Faturové mostelky čs. Válečného kříže 1939-1945, která byla 9. 10. 1948 zatčena a odvezena do konspirační chaty v Malé Úpě a tam ji drželi 12 dní v bedně. Při výsleších kronička byla palena žlázovým železem do chodidel. Na akci se pochopitelně podílel osvědčený Pich-Tůma se svým kunpánem jako byl dr. Štěpán Pluček, Bedřich Pokorný, Jindřich Veselý, Početický, vyšetřující soudce Engelsman a Ludvík Klen.

Neprokázaná je zpráva v knize bývalého poslance nar. soc. strany Oty Hlavy "Svědectví o puči" vydaná v roce 1978 u Škvoreckého, kde na str. 495 se uvádí o smrti Jana

ORGANIZAČNÍ ŘÁD EKOLOGICKÉ SPOLEČNOSTI

Úkoly a cíle Ekologické společnosti

Ekologická společnost je sdružením, které si klade za úkol propagovat ekologicky perspektivní životní styl a s ním související aktivity člověka, ve všech oblastech lidské činnosti na této planetě.

Svoji úlohu chápeme a vidíme ve službě společnosti i sobě samým. Vycházíme z předpokladu, že hlavním subjektem ochrany životního prostředí je člověk. Naším cílem je sledování ekologické situace, úsilí o její nápravu a informování veřejnosti. V širokém spektru současných nezávislých společenství posuzujeme svoje opodstatnění a úlohu jako jedna z neopomenutelných součástí této planety aktivit na poli životního prostředí. Považujeme ekologii za multidisciplinární předmět zájmu všech oborů lidské činnosti. Proto se považujeme za společnost otevřenou, hodlající i nadále spolupracovat se všemi lidmi doma i v zahraničí. S těmi, kteří jsou znepokojeni stavem život. prostředí a celé biosféry. Chceme tedy přispívat k nápravě stavu život. prostředí jako celku.

Ekologická společnost vychází ve své činnosti z ústavních zákonů dosud platných i budoucích a soudí, že je nezbytné, aby právní ochrana život. prostředí vycházela z ústavy samotné. Ekologická společnost má povahu dobrovolné společenské organizace a v rámci svých možností bude i nadále usilovat o zlepšení stavu život. prostředí. Soudí, že i přes značnou společenských podmínek je třeba trvale působit a to ve spojení s ostatními nezávislými uskupeními na státní orgány. Svými podněty a upozorněními, vedenými až na hranici protestu, trvale upozorňovat společnost na nebezpečí, podmíněná úzce pojímanými profesními pohledy odvětvovými či ekonomickými.

Ekologická společnost bude ve své činnosti vycházet z možností, které jí dává jak její individuální členství, tak i regionální střediska a případné kolektivní členství. Vědoma si přítomné atomizace, bude Ekologická společnost ve svém dalším působení vycházet z dané situace a svou činnost bude iniciovat do neformálních pracovních skupin k jednotlivým tématům a specifickým otázkám životního prostředí, které by měly stát v popředí zájmu společnosti. Tím bude působit prostřednictvím regionálních skupin celoplošně v České republice a zároveň bude schopna některé regionální problémy přenést do obecního povědomí občanů naší země. Bude využívat všech forem působení na veřejnost včetně protestních akcí, happeningů a masmédií ve spojení se všemi, kterým jde o zlepšení život. prostředí u nás.

Bude vítat jakoukoli snahu a působení, byť dočasné, některých specialistů a odborníků a jejich spolupráci na řešení ekologických problémů a případné přednáškové činnosti. V rámci případné hospodářské činnosti bude podle svých možností provádět organizační, projekční či přímou výrobní činnost, směřující ke zlepšení stavu život. prostředí. Dále se bude snažit upozorňovat na porušování právních předpisů, případně podávat legislativní podněty v oblasti život. prostředí.

Dalším okruhem či oblastí působnosti bude nakladatelská a vydavatelská činnost, sloužící k prohlubování informovanosti široké veřejnosti. Soustředí se na vydávání Ekologického bulletinu jako prostředku vzájemné informovanosti nezávislých organizací a dokumentačního centra či základny pro jejich činnost a publikování výsledků jejich činnosti, tedy prostoru k vyjádření tam, kde nedojde odezvy v tisku s celostátní působností.

Ekologická společnost tedy považuje nadále svoji prospěšnost právě v zacílení a zúžení základny své činnosti na vyjmenované hlavní okruhy a to na práci neformálních skupin, ustavovaných dle potřeby a k plnění jednotlivých dílčích cílů, přičemž se nebude bránit trvalému uskupení k některým tématům, která jsou dlouhodobějšího charakteru. Za nosné bude považovat pak vydávání Ekologického bulletinu a vytváření dokumentační základny pro publikační činnost nezávislých společenství, s kterými v tomto duchu uzavře dohody.

Článek 1

Dobrovolné společenské sdružení, nazývajícím se **Ekologická společnost**, má své sídlo v Praze. Obvodem její činnosti je území České republiky.

Článek 2

Členem Ekologické společnosti se může stát občan, který dovršil 15 let věku. Členství vzniká schválením na schůzi členů regionálního střediska. Vznik členství se potvrzuje zápisem do knihy členů regionálního střediska. Mimořádné členství nebo čestné členství vzniká usnesením koordinačního výboru.

Členem se může stát také cizí státní příslušník, členství v tomto případě vzniká usnesením koordinačního výboru.

Jiné organizace a jejich organizační složky se mohou stát kolektivními členy Ekologické společnosti. Vzájemná práva a povinnosti se upraví v dohodách mezi Ekologickou společností a kolektivními členy. Za kolektivního člena jedná ve vztahu k Ekologické společnosti osoba starší 18 let.

Každý člen má právo vyjadřovat se k činnosti Ekologické společnosti, podávat návrhy na změny, zlepšení či rozšíření činnosti, volit a být volen do volených orgánů Ekologické společnosti. Každý člen má povinnost dodržovat zásady a ustanovení tohoto organizačního řádu a usnesení volených orgánů Ekologické společnosti. Jeho povinností je rovněž aktivní činnost, směřující k naplňování úkolů a cílů této organizace. Výši členského příspěvku určuje pro každý rok shromáždění členů.

"Ekologická společnost" vzniklá mimo oficiální struktury rozvinula velkou aktivitu v mnoha sekcích a plošně po celém území naší republiky. O životním prostředí však dnes rozhodují asi zase ti, kteří za minulého režimu se předháněli v oslavných tirádách na komunistické mocipány jak se uměli starat o zdraví obyvatelstva. I taková kolosální lež - Černobyl jim prošla.
V.H.

Členství zaniká na vlastní žádost vyškrtnutím z knihy členů regionálního střediska, vyškrtnutím pro dlouhodobý pasivní přístup k činnosti Ekologické společnosti (trvajícím alespoň jeden rok), dále členství zaniká vyloučením pro hrubé porušení organizačního řádu nebo pro činnost, jež je v hrubém rozporu s úkoly a cíli Ekologické společnosti. Vyloučení projednává a schvaluje schůze členů regionálního střediska. Proti vyloučení se může člen ve 30 denní lhůtě odvolat k nejvyššímu orgánu Ekologické společnosti. Pokud nejvyšší orgán právě nezasedá, podává se odvolání u koordinačního výboru.

Členství zaniká rovněž smrtí člena a zánikem kolektivního člena.

V Ekologické společnosti je možné pasivní členství. Pasivní člen nevyvíjí aktivní činnost, přispívá však odbornými znalostmi nebo sponzoruje činnost Ekologické společnosti. Má práva a povinnosti člena s výjimkou práva být volen do orgánů Ekologické společnosti a povinnosti platit členský příspěvek.

Článek 3

Nejvyšším orgánem Ekologické společnosti je shromáždění členů nebo konference delegátů. Tento orgán zasedá nejméně jednou ročně. Požádá-li o to alespoň jedna třetina členů Ekologické společnosti, svolán být musí, a to bez zbytečného odkladu.

Nejvyšší orgán rozhoduje většinou hlasů přítomných členů (delegátů), nestanoví-li tento organizační řád něco jiného.

Nejvyšší orgán Ekologické společnosti rozhoduje o nejdůležitějších a zásadních otázkách činnosti této organizace a o všech otázkách, jež si vyhradí. Nejvyšší orgán schvaluje vznik regionálních středisek.

Článek 4

V období mezi zasedáními nejvyššího orgánu plní funkci nejvyššího řídicího orgánu koordinační výbor, který rozhoduje o otázkách, týkajících se Ekologické společnosti jako celku, schvaluje vznik hospodářských zařízení; jak tato zařízení, tak i regionální střediska metodicky řídí a kontroluje jejich činnost. Ohledně nejdůležitějších a zásadních otázek vydává doporučení. Svolává zasedání nejvyššího orgánu, jemuž odpovídá za svou činnost a podává zprávu o svém postupu v období od posledního zasedání nejvyššího orgánu.

Koordinační výbor napomáhá při zprostředkování styku mezi regionálními středisky a koordinuje jejich činnost. Pokud nejde o zásadní a nejdůležitější otázky činnosti organizace, může koordinační výbor přenést své pravomoci na regionální střediska a pracovní či odborné sekce, jež si zřídí.

Koordinační výbor má nejméně 5 členů. V jeho čele stojí předseda, členy koordinačního výboru jsou lajcník a hospodář. Všichni členové tohoto orgánu jsou voleni nejvyšším orgánem Ekologické společnosti, a to na dobu jednoho roku. Před uplynutím této doby mohou být odvoláni nejvyšším orgánem. Mohou se své funkce rovněž vzdát.

Pokud klesne počet koordinačního výboru pod minimální počet, kooptuje tento orgán na dobu do zasedání nejvyššího orgánu z řad Ekologické společnosti potřebný počet osob.

Koordinační výbor rozhoduje většinou hlasů svých členů. V případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího. Koordinační výbor se schází podle potřeby, nejméně jednou měsíčně. Schůze koordinačního výboru jsou přístupné členům Ekologické společnosti, kteří se účastní jako pozorovatelé.

Článek 5

Nejdůležitějšími a zásadními otázkami činnosti Ekologické společnosti jsou otázky, týkající se závažným způsobem této organizace jako celku, zejména změny tohoto organizačního řádu, zásady hospodaření a hospodářské činnosti.

Článek 6

Nejvyšší orgán Ekologické společnosti volí na leté období revizní komisi, jež má nejméně 3 členy. Tato revizní komise kontroluje činnost koordinačního výboru, regionálních středisek a všech ostatních organizačních složek Ekologické společnosti. Pravidelné zprávy a návrhy na opatření podává nejvyššímu orgánu Ekologické společnosti, jemuž je ze své činnosti odpovědná.

Článek 7

Regionální střediska jsou základními organizačními složkami Ekologické společnosti. Regionální středisko vzniká schválením koordinačním výborem. Koordinační výbor po schválení středisko zaregistruje. Schváleny a registrovány musí být i organizační změny regionálního střediska s výjimkou zániku, který je pouze registrován.

Právní subjektivitu získává regionální středisko na základě rozhodnutí koordinačního výboru. V takovém případě neodpovídá Ekologická společnost za závazky regionálního střediska a naopak, a jednotlivých regionálních středisek mezi sebou.

Regionální středisko má minimálně tři členy. Vedení střediska je minimálně tříčlenné, jeho členy jsou vedoucí, jednatel a hospodář. Vedení střediska svolává shromáždění členů střediska podle potřeby, nejméně však dvakrát do roka. Vedení střediska je voleno shromážděním členů střediska, zpravidla na jednoleté období, toto shromáždění může vedení střediska také odvolat.

Vedení regionálního střediska se zodpovídá ze své činnosti shromáždění všech členů střediska, metodicky je řízeno koordinačním výborem.

Ozvěte se z koncentráků "L" a "C".

Pro potřeby šetření účtku br. Jar. LUKÉŠE a Karla MORKUSE z tábora "L" ve Vykmánově dne 21. 12. 1951. při kterém byl br. Lukeš postřelen.

Setkal jsem se s bývalým velitelem tábora "C" ve Vykmánově, Františkem MALÍNOU. Nyní bydlí v Čes. Budějovicích, Priběžná 5, PSČ 370 04.

Zcela vážně mi vyprávěl, jak dělal v neděli dopoledne nástup vězňů pro jejich dobro, aby nemuseli při sčítání stát dlouho na apelplacu a pochvaloval si, že se mu podařilo dosáhnout nástupu lágru za 5 min.

Jistě mnozí z Vás, kteří jste "cočekem" prošli, můžete podat svědectví o "láskyplné péči" velitele tábora. Možná, že některá výpověď by mohla být i podkladem pro trestní stíhání. Snad si někdo vzpomene i na útek br. Lukeše a Morkuse a jeho následky.

Proto nemlčte a ozvěte se, protože jen Vaším příspěvkem se můžeme vypořádat s komunistickou minulostí.

Pište na adresu: Ministerstvo vnitra - ÚDV, p. schr. 21, 170 00 Praha 7.

"Zpravodaj KPV" 8. 1/95

Regionální středisko může zaniknout se souhlasem všech svých členů nebo klesne-li počet jeho členů pod minimální počet. Majetek, k němuž mělo zaniklé regionální středisko právo hospodaření, po provedené inventuře převezme koordináční výbor a na nejbližším zasedání nejvyššího orgánu přednese návrh na rozdělení či převedení tohoto majetku. Koordináční výbor může pozastavit činnost regionálního střediska. O jeho zrušení rozhoduje nejvyšší orgán.

článek 8

Zřizování a změny hospodářských zařízení podléhají schválení koordináčního výboru. Za jejich činnost odpovídá ta organizační složka Ekologické společnosti, která je zřídila. Právní předpisy, organizační řád Ekologické společnosti, usnesení nejvyššího orgánu a koordináčního výboru musí být v činnosti hospodářských zařízení respektovány. V případě závažného a opětlivého porušování těchto povinností může koordináční výbor nebo nejvyšší orgán Ekologické společnosti hospodářské zařízení zrušit.

Hospodářské zařízení může zaniknout rozhodnutím organizační složky, která je zřídila. Toto rozhodnutí podléhá schválení koordináčního výboru. Může zaniknout rovněž dosažením účelu, k němuž bylo zřízeno.

Hospodaření Ekologické společnosti spočívá na zásadě samofinancování vlastní činnosti: z výnosů hospodářské činnosti, příspěvků a darů je financována ostatní činnost Ekologické společnosti. Nejvyšší orgán Ekologické společnosti je oprávněn určovat pravidla, podle kterých budou z výnosů hospodářských zařízení uhrážovány náklady na činnost organizačních složek a orgánů této dobrovolné společenské organizace.

Majetek Ekologické společnosti je ve vlastnictví této organizace jako celku a organizační složky mají ke stanovené části tohoto majetku právo hospodaření.

článek 9

Jméno Ekologické společnosti jako celku jedná předseda koordináčního výboru nebo jiný, zvláště nejvyšší orgán, koordináční výbor nebo jeho předseda, zmocněný člen Ekologické společnosti. Rozsah takového zmocnění je třeba písemně vymezit.

Jméno regionálního střediska jedná vedoucí nebo jednalec, případně shromáždění členů střediska nebo vedení střediska, zmocněný člen regionálního střediska. Rozsah takového zmocnění je třeba písemně vymezit.

článek 10

Volby do všech orgánů Ekologické společnosti jsou tajné. Zvolen je ten, kdo obdržel nadpoloviční většinu hlasů všech přítomných. V případě, že ani jeden z kandidátů neobdržel nadpoloviční většinu, druhého kola se zúčastní dva kandidáti, dosáhnoucí v prvním kole nejvyšší počet hlasů. V druhém kole voleb rozhoduje prostá většina hlasů.

článek 11

O průběhu a výsledku každého zasedání kolektivního orgánu Ekologické společnosti musí být veden zápis, jehož přílohou je presentní listina.

Všichni členové Ekologické společnosti jsou podle potřeby, nejméně však jednou ročně informováni o činnosti Ekologické společnosti jako celku. Děje se tak prostřednictvím práce nejvyššího orgánu i po linii koordináčního výboru - vedení regionálního střediska - členové.

článek 12

K zajištění své činnosti může Ekologická společnost podle potřeby zříditi správní aparát, k čemuž je zapotřebí předchozího schválení nejvyššího orgánu.

Spory uvnitř organizace řeší koordináční výbor, pokud je však stranou ve sporu koordináční výbor, spor řeší nejvyšší orgán.

Tento organizační řád nabývá účinnosti dnem jeho registrace Ministerstvem vnitra ČR a může být změněn pouze usnesením nejvyššího orgánu, a to dvoutřetinovou většinou přítomných členů.

Ekologická společnost může být rozpuštěna (vedle zákonných případů) pouze na základě rozhodnutí nejvyššího orgánu tohoto sdružení. Její majetek po provedeném vypořádání (inkaso pohledávek, úhrada závazků, provedení inventury) bude předán některé jiné organizaci, činné v oblasti ekologie.

Tento organizační řád byl projednán a schválen nejvyšším orgánem Ekologické společnosti dne 6. dubna 1991

Za správnost: JUDr. Petr Ružvart

Za koordináční výbor: Vladimír Koděš

Ekologická společnost, Slupkova 6, 170 00 Praha 7

Z P R A V O D A J

K^{PV}
231

VYDÁVÁ RADA KPV

Ročník Číslo
2 1

Stanovy KPV § 11 odst. 5 Právo člena je být pravidelně informován o činnosti orgánu KPV na všech úrovních

787 01 ŠUMPERK

HAMPL MIROSLAV
Nezvalova 20

„...sedí ve vězení Dienstbier a Šabata...“

Sáhl jsem dnes k tomuto mottu bývalého těžce frustrovaného exilového barda — téhle sortě zpěváků v demokraciích totiž pšenka nekveté — protože „náš zlatý pan prezident“ je proto tak mravný, že vždy mluvil než pravdu a nic než pravdu. Byla to však vždy také pravda celá? Navíc byl právě včera druhý z těchto dnešních ministrů v Mnichově poučovat místní levici.

Hlavní téma bylo ovšem příznačné, nemá totiž tolik co dělat s českým dneškem, jako spíš s duševním stavem přednášejícího: že to prý jsou jen sprosté pomluvy o listopadovém „převratu“ nebo „puči“, to prý byla revoluce, byla a byla! Přitom soudruh ministr Šabata sám je nejzářivějším příkladem nesmyslnosti této teorie: být to tehdy skutečná revoluce, nemohl dnes být právě on v Mnichově jinak, než v exilu; pokud by ji byl býval vůbec přežil. Přijet sem jako ministr, mohl on a jemu podobní jen po puči. Proč? Posuďte sami:

V únoru 1948 odstranili pod hrozbou násilí komunisté i zbytky demokracie, zachované jen přechodně od konce války. Velká část voličů sice v posledních volbách 1946 volila levici, ale většina socialismus nechtěla, na Slovensku většina přímo drtivá; a tak komunistická strana, tyto lidé „zvláštního ražení“, zlikvidovala následným terorem pod hlavičkou třídního boje desetitisíce demokratů. Sám soudruh Šabata byl např. členem akčního výboru university, který z takult vyhazoval demokratické studenty.

Přišla padesátá léta, soudruzi budovali socialismus. V prvních řadách Dienstbier a Šabata, přesvědčení, planoucí, věřící — dnes tomu říkají pomýlení — rozhodně však aktivní proti tehdejšímu pomýlenému.

Přišla šedesátá léta, kritizovali socialismus. Někteří soudruzi začali mít dojem, že to není ten jejich socialismus, ale jakýsi pomýlený. Ani jeho opatrnoučká kritika jim však nebránila v masivní kritice „západního imperialismu“, jak nás o něm tenkrát poučoval z USA prominentní komunistický žurnalista Dienstbier.

Přišel leden 1968, reformovali socialismus, aby jeho (doposud zvířecí?) tvář se stala lidskou. Nešlo naprosto o jeho zrušení, soudruhům reformátorům rozhodně ne, šlo o to udělat jej přitažlivým a prosperujícím, asi jako se to dnes daří soudruhu Gorbačovovi. V přední linii reformátorů ovšem... Dienstbier a Šabata...

Přišel srpen 1968, onen zlom, jímž tak podivuhodně začíná život všech těch Dienstbierů a Šabatů, jakoby předtím byli nevinými kojenci. Běda když však

na to upozorní dnešní dvacátníci, tedy skuteční tehdejší kojenci! Dokonce náš zlatý pan prezident, když hovořil v jednom ze svých přednesů o svém kamarádovi Dienstbierovi, začal jeho životopisem rokem 1968, jistě pravdivě. Jenže pravda, není-li celá, obrací se v lež, jak všichni víme. Soudruzi reformátoři podleli tehdy ve svém stranickém boji mnohem kovanějším soudruhům, pravda s bratrskými tanky po boku. Snad vyjde jednou studie, zaobírající se myšlenkou, že nepozvat ty tanky tenkrát Biřák v sprnu, pozval je Dubček v prosinci, ale vraťme se k tématu.

Přišla sedmdesátá léta, trpěli za socialismus. Naši soudruzi se stali tím, čím my byli ve své většině odjakživa — prostými lidmi, ne — straníky. Dnes sice tvrdí, že trpěli už tehdy za demokracii, ale nenechme se mýlit. Trpěli za svůj socialismus, který my ostatní jsme posílali zrovna tak k čertu, jako ten Biřákův. Pak objevili lidská práva; velmi záslužně! Naše němé vytržení nad jejich odvahou kalí jen to, že je objevili až poté, co jim jejich soudruzi poslali jejich vlastní lidská práva.

Přišla osmdesátá léta, bojovali za socialismus, teď už prý jen ten jediný a nejpravější, soudruzi. Spojení s Pelikány v Římě a Mlynáři ve Vídni, podporování finančně a věcně — především v médiích — vyhrabali staříka Dubčeka, který dvacet let mlčel, aby si pak jezdil pro ceny za odboj proti komunistům, právě on! Ale ještě něco k tomu odboji: ... sedí ve vězení Dienstbier a Šabata..., ano, seděli, ale mnozí z nich byli a zůstali prominenty i tam. Je od nich dnes neobyčejně perfidní, vyčítat dnešním svým kritikům a tehdejšímu bezvýznamným trpícím starého režimu, jejich „nebojovnou pasivitu“. Všichni víme jak skončil Pavel Wonka a jistě i mnoho dalších, víme dnes, kde stále ještě je Marián Ježík. I to musí být jednou řečeno: mnozí z „bojovníků“ 80. let měli to, čemu se říká „šesťácký kriminál“, a kdo si myslí, že přeháním, at se poučí u autority nejmrvnější, pana prezidenta. Jmenuje se to Dopisy Olže a je to velmi poučné srovnání nejen s lety padesátými, ale i s mnoha jinými vězni let osmdesátých.

Vzrušení ve věci možného promlčení zločinů komunistického režimu koncem r. 1994 však bylo zbytečné. Je jasné, že některé delikty, které mohly být 29. 12. 1994 promlčeny, byly promlčeny již dávno, a pokud promlčeny nebyly, pro svou menší trestní závažnost by stejně nebyly souzeny. Uvedeme příklad neinformovanosti, event. záměrné zamlčení skutečnosti:

Sdělovací prostředky oznámily, že trestní čin „omezování osobní svobody“ je 29. 12. 1994 promlčený. Částečně ano, je to § 231 tr. z. odst. 1, 2, v nichž se jedná např. o znásilnění, příp. zvrátělo podlézavý manžel svou ženu na čas do sklepa. § 231 má však ještě odst. 3, který zní: „Odnětím svobody na 3 léta až 8 let bude pachatel potrestán, způsobí-li činem uvedeným v odst. 1 těžkou újmu na zdraví, smrt nebo jiný zvlášť závažný následek.“ Jiný paragraf téhož zákona, § 67a však praví: „Uplnutím promlčovací doby nezankáá trestnost...“ jmenuje paragrafy, které jsou nepromlčitelné, mezi nimi též § 231, odst. 3. Tvrdi-li tedy někdo, že omezování osobní svobody je promlčeno, šíří polopravdu. V této oblasti informací vynikali komunisté, jak vidno, vstali další bojovníci /za polopravdu/.

Přišel listopad 1989 a v prvních řadách ovšem... Dienstbier a Šabata... Vypukla léta devadesátá, prý se teď buduje už ta skutečná, žádným adjektivem nehanobená demokracie — a v první řadě budovatelů: Dienstbier a Šabata.

To je neuvěřitelné! Napadá mě jen jediné: jsou to vůbec bytosti smrtelné? Z masa a krve, patřící k té hříšné sebrance lidské? Podléhají vůbec zákonům Boží přírody? Vždyť jsou nezničitelní a neudolatelní jako James Bond, nebo snad jejich srdcím bližší kapitán Klos a plukovník Meresjev! Vždy nahoře, vždy vpředu, nejméně ministrem, a už „budujeme“ cokoliv; asi to nutno obdivovat. Jen ti chudáci doma, jak ti na tom musí být bídně, jestli nemají na lepší ministry, poslance a jiné „budovatele“ demokracie, než zasluhující komunisty a přechodné vězné komunisty typu Dienstbierů a Šabatů!

Nevěřím jim a nedívím se nikomu, kdo jim odmítá věřit. Po tolika kotrmelcích je už úplně jedno, co tvrdí a dokonce i činí dnes. Nevěřím, ani když je to dnes „úcta a láska k demokracii“. Ale co když to bude zítra „úcta a láska k báťuškovim carovim“, všeobjímajícímu panslavismu a ortodoxní ortodoxii? Stačí jen drobná změna za východní hranicí... Hlavní je přece být vpředu, nahoře, ať už se buduje cokoliv?

Že přeháním? Proč tedy trvalo soudruhu zahraničnímu ministru déle než rok — a byl k tomu přinucen tlakem shora — než přestal (doufejme!) sledovat politiku „nesmíme izolovat Sovětský svaz...“ a začal se zajímat o členství v Evropském společenství a hlavně a především v NATO? O snaze zvyšovat vnitřní obratnost mladé demokracie — proti komukoliv — ta nezačala podnes, což ovšem není jenom jeho vina.

Nejen v diktaturách, zřejmě i v mladých a nezralých demokraciích platí, že mnoho problémů politických se vyřeší jen cestou biologickou. Zde ovšem bude stačit jen jedna generace.

Aleš Novotný

se již nebude muset zabývat dětskými nemocemi tohoto úřadu, byl i kaurách započatých po svém nástupu stejné, ne-li více úspěšný

Lubomír Blázkovi za jeho uslovnou práci děkuje a přeje mu hodně zdraví a klidu v důchodu. Václav Bendovi pak přeje mnoho zdraví a dobrých nervů v jeho nové funkci. Sobě nakonec přeje, aby chom s ÚDV v budoucnu spolupracovali stejně úspěšně a se vzájemnou plnou důvěrou jak tomu bylo dosud

Prof. doc. MUDr. K. P. ČR

výsledky. Přes počáteční obítě se tento úřad stabilizoval a imorně, zdolhava a často i nebezpečná práce vyšetřovatelů a dokumentaristů mohla být ukončena podáním množství kvalifikovaných obvinění, obsahujících všechny nezbytné údaje k zahájení trestních řízení.

Do důchodu odcházející dosavadní ředitel JUDr. Lubomír Blázek může být spokojen, co ÚDV pod jeho vedením pro vyrovnání se s tímto minulostí naší historie vykonal. Těšilo by nás, kdyby po něm nastoupilví nový ředitel Václav Bendů, který

Dokazování trestních činů je v dnešní době obtížné a podléhá značnému množství předpisů, které navíc musí být v souladu s mezinárodními právními konvencemi, k nimž ČR přistoupila. To je také jeden z důvodů, proč se stíhání zločinů zužilo na závažné případy.

Dosud žijícím předním činitelům komunistického režimu odpovědným za hnbé a soustavné porušování lidských práv, jsou tyto skutečnosti, spojené s obtížným prokazováním viny známy a vzbuzují u nich představy praktické nepostizitelnosti. Odtud také pramení jejich nelicétný údiv, když jsou jim donucováni obšíly k protokolárními výsledkům. Výšetřováním jsou na svobodě a za přítomnosti advokáta. V nás, kteří jsme byli většinou ihned po zatčení ještě před výsledkem preventivně zbiti a naším jediným právem bytí přiznat se třeba i k tomu, co jsme nikdy neudělali, probouzejí tyto předpisy trpké vzpomínky.

Je třeba též vysvětlit, proč dochází až teď, 5 let po „revoluci“ ke stíhání oněch závažných zločinů. Za federálu se jednaly „důležitější“ záležitosti, jako by státní znaky, pomílečka, bylo tu také federální zřízení, Federální shromáždění a v něm Slováci, v legislativě a ve vládě byli bývali komunisté-osmašedesátníci. Teprve od 1. 1. 1993 lze pozorovat snahu, i když z ne spontánní a jednoznačnou, o potrestání zločinů komunistů. Bylo zřízeno Koordinační centrum (dr. Klimecký), jehož pracovní výsledek byl prakticky roven nule. Nahradilo jej Středisko pro dokumentaci (B. Hubálek), to však nedostalo do vlnku možnost vyšetřovat, pouze dokumentovat, což konečně také přineslo své ovoce.

Jediný úřad s možností dokumentovat a vyšetřovat je Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů StB. Zřízen byl sice již 16. 9. 1991, ale teprve od poloviny r. 92 lze zaznamenat praktické

O zločinech promlčených, promlčitelných a nepromlčitelných

V posledních týdnech minulého roku přinesly naše sdělovací prostředky množství často rozdílných zpráv a komentářů o vypršení lhůty pro pouštění zločinů KSČ, přesněji řečeno jejich odpovědných činitelů. Zprávy to byly většinou kusé a svědčily o neznalosti podstaty promlčení a nepromlčení. Podívejme se na věc blíže.

Pomůžeme dosud tvrdošijně přetrvávající, do ruda zabarvené vidění, přejdeme zsvěcené řeči našich pseudohumanistů a podobných teoretiků, kteří v rámci údajné lidskosti hlásají toleranci a velkorysost ke zločincům, jimž přiznávají maximum občanských práv, zatímco o občanských právech obětí zločinců se nehovoří. Podotýkáme, že se jedná jak o zločiny a zločince z dob komunistické nadvlády, tak i současné kriminální. Příklady vidáme denně na TV obrazovkách a na stránkách tisku.